

Читам, па шта?

Школски ниво 2024.

„Лота прави лом“, Астрид Линдгрен

Књигу „Лота прави лом“ сам прочитао за два дана и и много ми се допала. Главни лик је Лота која има пет година. Лота се посвађала са мамом јер није хтела да обуче џемпер и решила је да побегне од куће. Отишла је код комшинице тета Берге и у њеној шупи средила собу за себе. Лоти су у посету дошли њен брат, сестра, мама и тата. Питали су је кад ће да се врати кући и она је рекла да ће остати у шупи дуго. Кад је пао мрак, Лота се уплашила и почела да пева. Тата је дошао по њу и наставио песму, а онда је одвео кући. Мама и Лота су се помириле.

Био сам срећан кад сам прочитао крај, надао сам се да ће тако завршити. Ова књига је баш занимљива. Научила ме је да никад не бежим од куће. Препоручујем да је читају и деце и одрасли да схвате да не треба да се свађају.

Оскар Кузмановић III

„Ја и моја сестра Клара“, Димитар Инкиов

Брзо сам прочитао књигу „Ја и моја сестра Клара“, много ме је интересовало да ли ће некад Клара и њен млађи брат бити стварно добра деца. Много су ми се допале све приче о њиховим доживљајима у којима су стално правили лом. Чак и кад су заиста желели да буду добри, нешто би погрешили, као кад су сређивали ствари, па су склонили мамине и татине ствари тако да не могу да их нађу, или кад су поклонили сиромашним људима мамину хаљину и татине ципеле, а да их нису питали. Било је смешно кад се дечак маскирао у Кинеза тако што га је сестра офарбала у жуто или кад су деца пса офарбала у две боје.

Најзанимљивија је прича „Ко је јачи“. У њој се Клара и њен брат такмиче ко је јачи. Борили су се али нико се није предао, па су онда вукли конопац. Вукли су свако на своју страну, сломили су вазе и направили неред.

У причама сам препознао мог брата и мене, јер и ми правимо лом. Једном кад сам шетао пса, држао сам га за поводац, а он је толико вукао да сам испустио каиш. Трчали смо за њим, ја сам се бацио на пса и кући смо се вратили прљави и поцепани.

Ову књигу препоручујем свима који желе да се смеју.

Оскар Кузмановић III

„Страх од књиге“, Сузана Тамаро

„Страх од књиге“ је кратак роман Сузан Тамаро. Брзо сам га прочитао и баш ми се свиђа.

Главни лик је дечак Леополд. Није волео да чита и родитељи су га одвели код педагога који рекао да дечак има страх од књиге и да треба више да чита. За рођендан је хтео патике за трчање, а добио је од маме и тате књиге, што му се није свидело. Леополд је био тужан и побегао је од куће. Упознао је слепог старца који га је заинтересовао за читање и уз његову помоћ схватио да не види слова добро јер је кратковид. Родитељи су му купили наочаре и дечак је заволео читање.

Старац из књиге ме је подсетио на мог брата Николу који је брижан и жели да помогне другима.

Из књиге сам научио да не треба бежати од куће. Ако имам проблем, не треба да се плашим, него да све лепо објасним мами и тати да би ми помогли. Препоручујем књигу деци која имају неки страх да би што пре решили тај проблем.

Оскар Кузмановић III

„Лота прави лом“, Астрид Линдгрен

Књига „Лота прави лом“ је духовита и занимљива. Главни лик је мала Лота која живи са мамом, татом, братом и сестром. Једног јутра се пробудила љута јер је сањала да су брат и сестра тукли њеног меду, плишану лутку. Лота није хтела да обуче џемпер који јој је мама дала, наљутила се, исекла џемпер маказама и увредила маму. Она је одлучила да побегне од куће да не би морала да призна шта је урадила. Отишла је код комшинице тета Берге и уселила се на тавнан шупе. Уз помоћ тета Берге средила је собу. Поподне су јој у госте дошли брат, сестра, мама и тата. Лота је била задовољна и није хтела да се врати кући. Увече је остала сама, уплашила се и почела да плаче. Тада се појавио тата и однео је Лоту кући где је чекала цела породица. Лота се извинила мами што је била непромишљена.

Из ове приче сам научила да је породица најбољи пријатељ. Мама и тата нам увек могу дати савет кад смо у невољи.

Препоручила бих сваком детету ову књигу да сазна да није добро бежати од куће.

Лена Зорић III

„Ја и моја сестра Клара“, Димитар Инкиов

Док сам читала књигу „Ја и моја сестра Клара“, осмех ми није силазио са лица. У њој писац кроз много прича пише о лудим идејама девојчице Кларе и њеног млађег брата и стално ме је занимало шта ће бити даље. Девојчица и дечак су, верујући да раде праву ствар, правили разне глупости: појели тарту коју је мама направила за госте, офарбали пса у две боје, хранили рибице виршлама, тражили буве за бувљи циркус.

Најинтересантнија прича је када су деца одлучила да сиромашним људима поклоне одећу и обућу. У кесу су ставили Кларину хаљину, дечакове панталоне, мамину хаљину и татине ципеле и све то однели испред зграде да људи из Црвеног крста могу да однесу. Мама је тражила хаљину, тата ципеле и кад су схватили шта се десило, нису се љутили. Тата се питао да ли да се смеје или плаче и одлучио да се смеје. Сетила сам се како сам ја једном хтела да поједем тарту. Старији брат ме је спречио и причао ми да је он као мали правио глупости сличне Клариним.

Књига ми се много допала, забавна је, смешна и поучна. Научила сам да је лепо бити добар и помагати другима. То се посебно види из приче у којој су Клара и њен брат дали новац ујаку. Он им је давао по евро сваки пут кад би их видео. Једног дана није имао новац, они су разбили своје касице, уштеђевину однели ујаку и рекли му: „Ово је за тебе да можеш данас нешто да купиш.“ Препоручујем је деци и одраслима. Моја бака је слушала док сам ја читала и каже да је уживала и слатко се смејала, књига је вратила у детињство.

Лена Зорић III

„Страх од књиге“, Сузана Тамаро

Била сам срећна кад сам прочитала ову књигу јер се све добро завршило. Главни лик је дечак Леополд који не воли да чита. Он је волео да трчи и хтео је да добије патике, а родитељи су му стално куповали књиге. Наљутио се и решио да побегне од куће. Отишао је у парк и упознао слепог старца који је схватио зашто дечак не воли књиге. Леополд није видео добро, био је кратковид и старац је то рекао његовим родитељима. Дечак је добио наочаре и сваког дана читао све више. Тада је схватио да су све приче које је старац причао као своје авантуре, делови књига које је читао када није био слеп.

На почетку ми је књига била досадна, али како је радња одмицала, била је све интересантнија. Научила сам много из ње. Понекад нам може помоћи неко ко нас не познаје, као што су старац и продавачица у књижари помогли Леополду. Кад имамо проблем, о њему треба да причамо са родитељима и пријатељима. Тако ћемо брже решити проблем и боље ћемо се осећати.

Књигу препоручујем деци за читање, сазнаће и зашто је читање важно из разговора дечака и родитеља.

Лена Зорић III

„Лота прави лом“, Астрид Линдгрен

„Лота прави лом“ је роман који је написала Астрид Линдгрен.

Брзо сам је прочитала зато што је била узбудљива, посебно интересно је било кад сам прочитала да је Лота побегла од куће. На крају сам била срећна зато што се вратила кући.

Лота, петогодишња девојчица, сањала је да њени брат и сестра туку њену омиљену играчку Меду и наљутила се. Посвађала се са мамом, решила је да побегне од куће и отишла код комшинице тета Берге. Лепо се играла са својом лутком у поткровљу, али кад је пао мрак, била је усамљена и уплашила се. Недостајали су јој мама, тата, брат и сестра.

Тата је дошао и она је одлучила да се одмах врати кући и помири са мамом.

Сетила сам се како сам се једном наљутила на маму и тату и отишла у собу. Размишљала сам где да побегнем. Схватила сам да су врата закључана. Мало сам размислила и престала да се љутим. Отишла сам да се помирим са родитељима, баш као Лота.

Ова књига ми се допала, научила сам да не треба да се бежи од куће зато што о свему што те мучи, треба да се разговара и да је код куће најлепше. Препоручујем је деци зато што је веома поучна и занимљива.

Ана Вуковић П2

„Ја и моја сестра Клара“, Димитар Инкиов

„Ја и моја сестра Клара“ је књига која се састоји од двадесет четири приче у којима су главни ликови девојчица Клара и њен млађи брат. Написао ју је Димитар Инкиов.

Брзо сам прочитала књигу зато што је узбудљива и пуна необичних доживљаја деце. У једној причи су тражили буве, у другој помагали чика Тонију, у трећој су сазнали зашто је чика Тонијевој жени велики стомак. Мени се највише допада прича „Кад сам постао Кинез“. Дечак је за карневал хтео да се маскира у Кинеза. Његова сестра Клара га је обојила у жуту скуваним корама лука. Кад се мама вратила, казнила их је.

Једном сам хтела да се маскирам у вештицу и да се обојим у зелено, али ми мама и тата нису дозволили.

Свиђа ми се део кад се дечак купао у корама лука зато што је занимљива идеја да се тако обоји у жуто. Из књиге сам научила да не треба да се због маскенбала бојимо у боје, јер би то наљутило родитеље.

Ана Вуковић П2

„Страх од књиге“, Сузана Тамаро

„Страх од књиге“ је роман који је написала Сузана Тамаро.

Допала ми се књига и брзо сам је прочитала. Било ми је занимљиво што главни јунак дечак Леополд не воли да чита и било ми је криво што је тако, а на крају сам била срећна зато што је заволео да чита.

Леополда су родитељи терали да чита и за све његове рођендане су му куповали књиге. Старац којег је упознао му је рекао да је, пре него што је ослепео, читао занимљиву књигу, али није стигао да је заврши. Тако је заинтересовао дечака за читање. Уз помоћ страца дечак је схватио да не види добро, почео је носи наочаре и прочитао многе књиге, јер је схватио да су оне веома узбудљиве.

Волим да читам. Уживам у авантурама разних ликова из књига као што је ова. Свиђа ми се књига зато што је дечак заволео читање.

Ова књига је поучна. Препоручила бих је деци да науче да треба да читају. Читање је важно јер сазнајемо разне ствари и учимо нешто ново кроз понашање других особа.

Ана Вуковић П2

„Лота прави лом“, Астрид Линдгрен

Књигу „Лота прави лом“ написала је Астрид Линдгрен. Кад сам је прочитао, осећао сам се срећно, јер се Лота вратила кући. Врло брзо сам је прочитао јер је забавна, заинтересовала ме је Лотина авантура и желео сам да сазнам шта ће бити на крају.

Главна јунакиња књиге је петогодишња девојчица Лота, она се љути на маму што је тера да обуче џемпер кад жели хаљину, сече џемпер и бежи од куће. Отишла је код комшинице и уредила собу, и уме да се снађе, па тако прича да је пас поцепао џемпер да не би могла да га обуче, угошћава породицу у сопственом домаћинству. Ни мој брат, ни ја се не понашамо као Лота, јер знам да бежање од куће не води никуд. Књига је врло забавна и занимљива. У књизи ми се свиђа то што се Лота вратила кући. Није ми се свидело то што је бежала од куће.

Најзанимљивија ствар у књизи је када је Лота решила да оде од куће. Хтео сам да видим како ће мама реаговати. Она је била врло тужна, али није терала Лоту да се врати, знала је да ће сама то решити. Из књиге сам научио да о проблемима треба разговарати са родитељима. Препоручио бих ову књигу деци, да би научила како треба поступати и разговарати са родитељима, а родитељима да би попустили и решили проблем разговором.

Ђурађ Петровић П2

„Ја и моја сестра Клара“, Димитар Инкиов

Књигу „Ја и моја сестра Клара“ је написао Димитар Инкиов. Прочитао сам је за два дана, прва прича је била много забавна и хтео сам да видим шта ће се десити у другим причама. Састоји се из двадесет четири приче у којима су ликови Клара, Кларин млађи брат, мама, тата, Пас Жућко и мачак Казимир. О доживљајима деце прича дечак. Клара и њен млађи брат се такмиче у једењу јабука, фарбају пса и праве се да су духови. Књига је врло забавна и занимљива. Свиђа ми се што се дечак и девојчица забављају, а не свиђа ми се што понекад направе штету, као кад су вукли канап и сломили вазе. Не понашам се слично као они и не правим штету како они то умеју.

Нисам могао да предвидим шта ће се десити у причама, у свакој је било нешто неочекивано, на пример када су наместили замку за разбојнике, или кад су тражили буве за бувљи циркус. Из књиге сам научио да се треба забављати на добар начин. Највише ми се свидело кад су се Клара и њен брат такмичили у једењу јабука и кад су мислили да се чика Тонијева жена превише удебљала, а она је уствари чекала бебу. То ми је било баш смешно.

Препоручујем ову књигу и деци и одраслима да би се што више забављали, као Клара и њен млађи брат. Уз ову књигу сам се смејао и баш сам се забавио.

Ђурађ Петровић П2

„Страх од књиге“, Сузана Тамаро

Књигу „Страх од књиге“ је написала Сузана Тамаро. То је роман о дечаку Леополду који не воли да чита. Слова у књигама су му изгледала као пијани мрави, а он није схватио да не види добро. Побегло је од куће јер је за рођендан од родитеља добио књиге, а желео је патике за трчање. У парку је срео слепог старца који му је причао о свом узбудљивом животу. Рекао је да му је жао што није завршио читање једне књиге, отишли су у књижару и продавачица је одмах схватила да дечак не види добро. Старац је то рекао Леополдовим родитељима и дечак је добио наочаре. Почео је да чита, постао је паметнији. Родитеља су му купили патике за трчање и често је трчао у парку где се дружио са старцем и причао са њим о књигама.

Књига ми се врло допала, јер је старац Леополду помогао да реши проблем.

Из књиге сам научио да треба лепо питати родитеље за ствари које желимо. Требало је да Леополд родитељима каже да има проблем са словима и онда не би имао страх од књиге. Из разговора дечака и родитеља о читању сам научио да је читање важно јер онда разумемо ствари.

Препоручујем деци ову књигу да науче да о проблему разговарају са одраслима, а родитељима да разумеју зашто деца желе неке ствари.

Ђурађ Петровић П2

„Лота прави лом“, Астрид Линдгрен

Књигу „Лота прави лом“ написала је шведска књижевница Астрид Линдгрен.

Јунакиња ове књиге је мала девојчица Лота, која са братом Јонасом, сестром Мија-Маријом и родитељима живи у Саламцијској улици. Она је луцкаста, упорна, паметна и мисли да све може сама. Заплет књиге почиње када је Лота сањала да су њени брат и сестра тукли њену плишану играчку Меду. Онда се Лота сукобила са мамом око ношења свечане хаљине радним даном. Мама јој је наредила да уместо хаљине обуче џемпер, који је Лота, у бесу, исекла маказама. Уплашена, Лота је одлучила да побегне од куће и прешла је у суседну кућу у којој је живела тета Берга. Она јој је понудила стари таван изнад шупе за становање. Лота је наместила свој нови стан старим стварима, а тетка Берга јој је давала храну. Лотина породица ју је пустила да се игра домаћинства и чак су јој дошли и у госте. Када је, после тог бурног дана, пао мрак, Лота се уплашила. Осећала се усамљено и недостајали су јој њена кућа и породица. Срећом, њен тата се појавио и одвео је Лоту кући на спавање.

Ова књига је интересантна и необична. Има лепе описе. Нарочито ми се свидео опис мале Лоте, која сама и уплашена, пева док пада мрак. Уплашио сам се када је Лота побегла од куће. Срећом, није отишла далеко и комшиница тета Берга је могла да јави њеној породици да је она добро. Лота, пошто је била мала, није могла да изрази добро своја осећања речима. Увређеност, зато што је мислила да је неко тукао Меду и због сукоба са мамом око хаљине, као и страх што је исекла џемпер, су је навели да побегне од куће. Требало је само да буде искрена и реши проблем са мамом, а не да је кажњава својим одласком од куће.

Препоручујем деци која су у неспоразуму са својим родитељима да прочитају ову књигу. Видеће да неспоразума има напретек и искреност и разговор су увек најбоље решење.

Огњен Легнер II2

„Ја и моја сестра Клара“, Димитар Инкиов

Књигу „Ја и моја сестра Клара“ написао је бугарски књижевник Димитар Инкиов.

Јунаци ове књиге су дечак и његова старија сестра Клара. Они су добронамерни, али имају шашаве идеје и често упадају у невољу. Покушају да очисте укућанима ципеле и испрљају цео стан; поспреме татине и мамине ствари тако да они не могу да их нађу и поједу целу тарту да би проверили да ли је покварена. Они воле животиње, али увек направе неку лудорију – поделе свог пса Њушка и офарбају различитом бојом његове половине; нахране тета Емине златне рибице виршлама, јер мисле да ће им се свидети и нахране понија својим новим сламним шеширима и заузврат добију бесплатно јахање до краја летовања. Они су понекад превише искрени, као када су рекли свом ујаку Тонију да му је жена предебела и да му ћерка Сузана изгледа као згужвани, црвени парадајз. Они су такође и врло осећајни и веома добри, па су дали једном приликом сву своју уштеђевину ујаку и нову одећу и обућу сиромашнима.

Од свих њихових пустоловина најсмешнија ми је била када је дечак платио сестри да носи њен тежак школски ранац до куће. Такође ми је било смешно када је Клара учила свог брата да плива са мишићима у кади. Све се завршило великом поплавом у кући.

Мене јунаци ове књиге подсећају на мене и моје сестре. Често се такмиче, понекад се и посвађају, али се увек пазе и помажу, добро се забављају и одличан су тим.

Препоручујем ову књигу свима који желе да се забаве и слатко насмеју.

Огњен Легнер II

„Страх од књиге“, Сузана Тамаро

Књигу „Страх од књиге“ написала је италијанска књижевница Сузана Тамаро.

Главни јунак ове књиге је дечак Леополд који је избегавао читање књига. Његови родитељи су обожавали књиге и нису могли да схвате Леополдов отпор према читању. Психолог је рекао родитељима да дечак болује од папирофобије или, другачије речено, страха од књиге. Родитељи су покушали да га излече забраном телевизије и видео-игара и увођењем дневне дозе читања књига. Ово је изазвало отпор код Леополда, па је он побегао од куће. Тада је сусрео једног занимљивог старца, који је решио Леополдов необичан проблем са књигама и вратио га је забринутим родитељима. Наиме, дечаку су биле потребне наочаре. Када их је добио, прочитао је многе књиге и остао је пријатељ са проницљивим старцем.

Ова књига је веома занимљива и лако се чита. Највише су ми се свидели необични и забавни описи, нарочито опис чудовишта сачињеног од књига које је јурило Леополда у сну и опис старчевих бројних пустоловина које је доживео док је обилазио свет. Било ми је веома жао што родитељи нису разумели дечакову жељу да трчи и борави напољу и што му нису купили патике за његов осми рођендан. Уплашио сам се када је Леополд побегао од куће. Лакнуло ми је када се испоставило да је старац кога је дечак срео mudar. Био сам веома срећан када се дечак вратио кући и када му је старац помогао да реши проблем са читањем и да се боље разуме са својим родитељима.

Препоручујем свим другарима који мисле да их родитељи не разумеју, да прочитају ову књигу. Она нам показује да сваки неспоразум има решење, само је потребно бити mudar и наћи га.

Огњен Легнер II

„Лота прави лом“, Астрид Линдгрен

Књига „Лота прави лом“ је роман и има пет прича које говоре о несташлукима девојчице Лоте. Главни лик је Лота која живи са родитељима, братом и сестром. Спомиње се и комшиница тета Берга. Лота је била најмлађа у породици и волела је да скреће пажњу на себе. Тако је једнога дана исекла џемпер и покушала да окриви пса. Када је схватила да је погрешила, решила је да побегне од куће. Склониште је потражила код комшинице тета Берге. Она јој је уступила своју шупу и ту је Лота направила своје домаћинство. Брат, сестра и тата су јој долазили у посету. Од тате је сазнала да је мама јако тужна и да јој њена девојчица недостаје. Када је пао мрак, Лота је у наручју свога тате отишла кући и загрлила своју маму. Најзанимљивији догађаји у овој књизи су немирлуци петогодишње девојчице Лоте и њен одлазак од куће. Најлепше ми је било како се Лота снашла где ће живети, како је била срећна док је сређивала своје домаћинство и сам крај када се вратила својој породици.

Док сам читао књигу, више пута сам препознао себе. Правио сам сличне несташлуке и говорио како ме нико не воли. Научио сам да је породица увек на првом месту и да родитељи своју децу воле највише на свету.

Огњен Поповић П2

„Ја и моја сестра Клара“, Димитар Инкиов

Књига „Ја и моја сестра Клара“ је занимљива јер има двадесет четири духовите приче. Главни ликови су девојчица Клара и њен млађи брат. Живели су са родитељима и имали су пса и мачку. Они би сваки пут, када остану кући сами, правили разне несташлуке. Клара се показала као паметна и лукава девојчица, а њен млађи брат је био наиван. Радио је и пристајао на све предлоге своје сестре јер је јако волео и била му је узор. Свакога дана су смишљали неке нове договодштине и све приче су јако интересантне.

Допале су ми се приче „Торта“ , „Шишање“ и „Духови“. Присетио сам се када сам као мали шишао баку. Мој млађи брат и ја готово увек дирамо торту коју мама направи, а често се играмо и игре духова. Док сам читао, било ми је лепо и забавно.

Препоручујем ову књигу за читање, јер док сам је читао, осећао сам се као да помало учествујем у договодштинама девојчице Кларе и њеног брата.

Огњен Поповић П2

„Страх од књиге“, Сузана Тамаро

Главни лик ове лепе књиге је дечак Леополд. Живео је са родитељима који су волели да читају књиге. Љубав према књизи су желели да пренесу на свог сина. То су радили тако што су му стално куповали књиге. Тако је и за свој осми рођендан добио књигу на поклон, а желео је патике за трчање. Дечак није желео да чита и родитељи га одводе код лекара. који му је поставио чудну дијагнозу – страх од књиге. Терапија је била читање и само читање. Леополд је имао ноћне море, био је јако тужан и разочаран и решио је да побегне од куће. Отишао је до парка и тамо упознао слепог старца са којим је дуго разговарао. Старац је био мудар и помогао је Леополду да схвати да не види добро и зато му слова иду горе доле. Почео је да носи наочаре и полако је заволео читање.

Најважнији догађаји су дечаков страх од књиге, то што бежи од куће и упознавање слепог старца. Књига је веома поучна и учи нас да деца треба о свему да причају са родитељима, посебно ако имају неки проблем. Сви треба што више да читамо јер тако богатимо речник, путујемо и маштамо.

Огњен Поповић П2

„Лота прави лом“, Астрид Линдгрен

Књигу „Лота прави лом“ написала је позната списатељица Астрид Линдгрен. Њене познате књиге су још и „Луцкаста Лота“ „Пипи Дуга Чарапа“. То су следеће књиге коју ћу прочитати.

Књигу сам прочитала за дан. Списатељица је знала како ће привући моју пажњу – причом о несташној девојчици. Знала сам да има срећан крај и зато ми се књига јако допала. Изузетно је поучна. Лота је занимљива девојчица. Има пет година и живи са братом, сестром, мамом и татом у Галамцијској улици, како њен тата каже. Она је најмлађа, има свог Меду који је у ствари играчка прасе и он јој је најбољи друг. Њему све прича. Лота је и несташна и безобразна. У ствари она је само дете које жели сву пажњу овог света, као да и увек буде по њеном и зато се стално љути на све и све јој смета. Џемпер је гребе, па да га не би обукла исекала га је маказима. Љута је, јер је лоше сањала и то да су јој тукли Меду брат и сестра који су у школи. Најгоре од свега је то што је своју мајку назвала глупачом. Чак је и побегла од куће и уселила се код Берге у шупу. Тета Берга је њена комшиница. Када је пао мрак, схватила је колико јој недостаје породица и колико она њих воли. Вратила се у свој дом пун љубави и нежности.

И ја сам дете и наљутим се. Када су моји родитељи љути на мене, ја знам да је то зато да би од мене направили добро дете, а сутра доброг човека.

Књига је поучна и највише ми се свиђа што Лота схвата ко је највише воли. Много тога сам научила из књиге, а то је да ме породица највише воли и да ми жели све најбоље, као и да се не понашам безобразно и непромишљено. Таквим понашањем само бих могла да повредим људе које волим. Свој деци, па и одраслима бих препоручила ову књигу, јер, како је поучна за нас децу, може да буде поучна и за одрасле.

Милица Милићевић П2

„Ја и моја сестра Клара“, Димитар Инкиов

Ову презанимљиву књигу написао је Димитар Инкиов. Написао је још и „Ја, Клара и животиње“, то је следећа књига коју ћу прочитати. Читајући књигу осећала сам радост – какво дивно детињство су имали без телефона уз веома мало гледања телевизора и прегршт размишљања и догодовштина. Те две паметне главе имају праву дечију машту. Много сам се смејала док сам читала књигу. Схватила сам да писац описује своје срећно детињство које је провео са својом сестром Кларом. Имају пса Шнуфија и мачка Казимира. Пса фарбају фарбом за косу. Такмиче се у једењу јабука, Клара шиша брата, играју се духова, као и сва деца. Искрени су па, чика Тонијеву жену која је трудна називају дебелом, а бебу када се родила црвеном и нагужваном. Поклањају сиромашнима мамину хаљину и ципеле. Прави хероји мог детињства.

Књига је предивна, пуна авантура и занимљивих догађаја. Препоручила бих је свима, баш свима, да прочитају, деци да схвате какво детињство треба да нам буде, а старијима да се подсети свог детињства на којем им завидим!

Милица Милићевић П2

„Страх од књиге“, Сузана Тамаро

Књигу „Страх од књиге“ написала је Сузана Тамаро. Књига се чита, како се каже, „сама“, у једном даху за два сата. Веома је занимљива, а писац баш зна како да приволи дете да је одједном прочита – кратко, али слатко. Била сам баш срећна кад сам дошла до краја, јер се све лепо завршило. Леополд, дечак који има осам година, жели за рођендан патике за трчање, али увек добија књиге и због тога је несрећан. Књиге и слова су били његови највећи непријатељи. Његовим родитељима су књиге биле све, а Леополд их баш није волео и зато бежи од куће. Мислим да је главни лик ове приче слепи старац којег је Леополд упознао у парку. Брзо је стекао Леополдово поверење и схватио због чега има „страх од књиге“. Старац га је замолио да му чита, али уместо слова Леополд је видео црне мрље. Старац тада схвата да су Леополду потребне наочаре, јер не види добро. Постао је Леополдов пријатељ и „саучесник“ у читању, јер је Леополд заволео читање. Постао је бољи ђак и добио је жељење патике.

Много волим да читам и желим да сви заволе књиге, зато препоручујем ову књигу и деци и родитељима. Сви могу да науче из ње да треба више да заједно проводе време, тако ће се проблеме открити на време.

Милица Милићевић П2

„Лота прави лом“, Астрид Линдгрен

Ову књигу сам читала на зимском распусту и допала ми се јер ме је подсетила на неке моје авантуре. У њој се ради о несташној девојчици Лоти која се наљутила на брата и сестру зато што је сањала да су јој цепали и вукли омиљену играчку.

Лота је некада брзоплета и не размишља шта ради, али је добра девојчица. Побегла је од куће кад је исекла свој џемпер и уплашила се да ће мама да се љути. Отишла је код комшинице која јој је помогла да поспреми таван. Лота је направила своје скровиште, убацила кревет, нашла играчке и једну предивну лутку. Мислила је да ће тако казнити родитеље, али кад је пао мрак уплашила се и није могла да спава. Почела је да пева да не би била тишина. Кад је почела да плаче, чула је тату како је певао исту песму. Лота га је загрлила и пристала да се врати кући. То је најлепши део у књизи – када се вратила кући због велике љубави у њеној породици

Разговарала сам са мамом и татом о овој књизи и схватила да увек треба да им се обратим ако имам неки проблем.

Ова књига ме је научила разним стварима, на пример да не будем брзоплета и тврдоглава као Лота. Свима бих препоручила да прочитају ову дивну и поучну причу и да науче да све може да се реши разговором.

Зоја Максимовић ПЗ

„Лота прави лом“, Астрид Линдгрен

Причу о несташној девојчици Лоти прочитала сам у једном даху. Већ је почетак био узбудљив јер се Лота пробудила љута из ружног сна – да су њену омиљену играчку тукли брат Јонас и сестра Мија Марија. Разумела сам Лоту, јер и ја много волим своје играчке. Разумела сам је и када није хтела да обуче бели џемпер јер и ја имам одећу коју не волим да носим. Али, није ми се допало што је Лота увредила маму и исекла џемпер.

Најузбудљивији део је почео када је девојчица одлучила да побегне од куће јер се наљутила на маму. Нашла је нови дом код комшинице тета Берге, на тавану шупе. Допало ми се што је срећивала таван јер и ја волим да срећујем собу. Мама, тата, сестра и брат су је посетили, а Лота је рекла да се неће још враћати кући. Кад је пао мрак, била је усамљена и породица јој је недостајала. Тата је дошао по њу и однео кући, она и мама су се извиниле једна другој и помириле.

Књига „Лота прави лом“ нас учи да деца не треба да беже од куће, јер то може бити опасно. Учи нас и да деца треба да поштују одрасле, а одрасли да разумеју децу. Много ми се допала ова прича и зато сам из библиотеке узела још једну причу о Лоти која се зове „Луцкаста Лота“.

Митра Ђорђевић ПЗ

„Ја и моја сестра Клара“, Димитар Инкиов

Ово је књига кратких прича о девојчици Клари и њеном млађем брату. Књига ми се свидела јер и ја имам старијег брата и ми имамо пуно авантура.

Клара је паметна и радознала, а Кларин брат је искрен и немиран. Они често остају сами код куће са псом Њушком и мачком Казимиром. Док су сами, смишљају несташлуке и тренирају буве, пливају у кади и грицкају тарту.

У причи „Бувљи циркус“ Клара и њен брат отишли су у продавницу за љубимце да купе буве за циркус. Уместо тога, нашли су пса и од њега добили буве. Побегли су главом без обзира да се истуширају код куће. У причи „Торта“ Клара је преварила брата да пробају тарту која је била за госте. Изгрицкали су је целу јер му је Клара рекла да је можда покварена. Мама их је открила и рекла да такву тарту не може да послужи гостима. Клару и њеног брата је после јако болео стомак јер су се прејели. Највећи несташлук Клара је направила у причи „Школска торба“. Њен брат је желео да добије исту торбу као Клара. Родитељи му је нису купили, али га је Клара убедила да је сачека после школе и да ће моћи да носи њену торбу. Он је био срећан због тога, а Клара га је искористила да она не би носила торбу. Ту је показала да иако стално упада у проблеме, на крају увек добије оно што жели. Ова прича ми се највише свидела јер ме подсетила на време када сам и ја хтела да идем у школу са старијим братом. Допало ми се и када су пожелели да ураде нешто добро и поклањали ствари својих родитеља, иако знам да нису добро поступили.

Свако дете треба да прочита ову књигу јер ће пронаћи себе у једној од прича. Клара и њен брат нам показују срећно и безбрижно детињство као што је моје.

Зоја Максимовић ПЗ

„Ја и моја сестра Клара“, Димитар Инкиов

Књига „Ја и моја сестра Клара“ је од првог до последњег слова занимљива и смешна. У њој су описани несташлуци двоје деце, Кларе и њеног млађег брата, који нам прича о њима.

Било ми је лако да се поистоветим са Кларом, јер је она девојчица, маштовита и са много необичних идеја. Кларин брат је помало плашљив, стално прати сестру и често је љубоморан пошто је Клара старија, већа и јача од њега.

Допале су ми се њихове дневне игарије и волела бих да се њима придружим. Мање су ми се допали ноћни несташлуци и узнемириле су ме приче о духовима и разбојницима. Није ми се допало када су лагали родитеље и пребацивали кривицу једно на друго.

Било ми је чудно што су их родитељи увече остављали саме код куће. Мене моји родитељи свуда воде са собом – на концерте, у позориште и биоскоп. Ова књига ме је подсетила колико ја обожавам да проводим време са мамом и татом.

Доживљаји Кларе и њеног брата показују да деца не треба да претерују у несташлукима и да родитељи треба да више времена проводе са децом.

Митра Ђорђевић ПЗ

„Страх од књиге“, Сузана Тамаро

Читала сам ову књигу током зимског распуста. Свиђа ми се јер говори о решавању проблема, а то нам свима треба. Главни лик је дечак Леополд који не воли да чита, а уствари не види добро. Родитељи су му рекли да мора да чита сваког дана и због тога је почео да има ноћне море. Није разумео зашто га родитељи терају да чита, кад они воли да трчи и побегао је од куће.

У парку је упознао старца који му је причао о својим авантурама кад је био млад и рекао да највише жали што није завршио читање књиге „Звездани путник“. Отишли су у књижару да нађу ту књигу и старац је схватио да је Леополд кратковид. Вратио га је кући, а родитељи су му купили наочаре са дебелим стаклима. После тога Леополд је прочитао много књига и добио патике за трчање. Најбољи део књиге је био када је дечак схватио да само не види добро. Уместо што је побегао од куће, требало је да поприча са родитељима, сви знамо да је то најважније. Родитељи би га лепо саслушали и решили проблем, то ми је рекла и мама када смо причале о књизи.

Читање је важно зато што нам помаже да разумемо ствари, да упознамо друге народе и културе и да учимо више. Разговором се решавају проблеми, а некада добар савет може да дође и од некога ко нас не познаје ако је добронамеран.

Зоја Максимовић ПЗ

„Страх од књиге“, Сузана Тамаро

Неке књиге су кратке, али из њих се може извући поука. Тако је и књига „Страх од књиге“ кратка, али има много лепих детаља и веома је необична, емотивна и поучна.

Наслов ме је на почетку збунио и питала сам се зашто би се неко плашио књиге кад су оне лепе. Онда сам схватила да се дечак не плаши, већ да не воли да чита пошто не види добро.

Главни јунак је Леополд и он се није жалио родитељима да му слова изгледају као „пијани мрави“, него је само кукао кад би добио књигу. Родитељи нису приметили да нема добар вид. Било им је жао што дечак не воли књиге, па су мислили да треба стално да купују нове да би их заволео. Дечак је желео патике за трчање, али су они мислили да су му књиге потребније.

Дечак је био љут и побегао је од куће и тада долази најзанимљивији део. Срео је мудрог и добронамерног старца који га је заинтересовао за читање и схватио да су дечаку потребне наочаре. Прича се завршава лепо, родитељи су Леополду купили наочаре, он је заволео књиге, добио је жељене патике и наставио да се дружи са старцем.

Све ово показује да деца треба да разговарају са родитељима кад имају проблем, а не да беже од куће. Родитељи не треба да претерују са испуњавањем дечијих жеља, али је лепо да понекад обрадују дете оним што жели.

Посебно ми се свидео део када је када је Леополд питао родитеље зашто је читање важно. Међу одговорима је најбољи онај да тако постајемо паметнији.

Митра Ђорђевић ПЗ

„Риба риби гризе реп“, Јасминка Петровић

Књига „Риба риби гризе реп“ намењена је за све узрасте, како за нас „малце“, тако и за наше маме и тате, деке и баке.

Она нам указује на све заврзламе које се провлаче кроз наше детињство. Књига нам говори о малим и великим проблемима, љубомори и шали, великим ушима и стомацима, зубима и наочарима, као и лоше изговореним словима. Управо та ситуација ме подсећа на период када сам код логопеда стално учио брзалицу „Риба риби гризе реп“, не бих ли што боље савладао слово „Р“.

У књизи спознајем шта значи реч пубертет, али и боље разумем свог старијег брата, који попут деце, главних ликова у овој причи, сатима стоји испред огледала. Читајући књигу увидео сам да наши, дечији проблеми, заиста јесу измишљени и безопасни, насупрот стварима које нас очекују у даљем животу. Писац нас кроз своје приче учи да волимо себе и поштујемо друге онакве какви јесу и да се не ругамо другарима због њиховог физичког изгледа или ствари коју носе.

Сви ми имамо своје добре и лоше стране. Да није тако, живот би био досадан јер би све било једнолично. Како би то боље схватили неопходно је да се прочита ова књига.

Милутин Пушица IV5

„Мач кнеза Стефана“, Драган Лакићевић

У овом роману писац је њему драгим читаоцима, деци, приближио и поједноставио традицију и народна предања везана за борбу српског народа против Турака Османлија.

Читајући ову књигу много боље сам спознао нашу историју, а уједно помогла ми је да савладам лекције из предмета природа и друштво о владавини породице Немањића, са посебним акцентом на неустрашиве хајдуке који су се борили против надмоћнијег непријатеља. Главни ликови у овом роману Миоша, Добрија и Мерима, деца која су, не својом вољом постали одрасли људи. Они су својом одважношћу и храброшћу на неки начин победили свог непријатеља, повративши чудотворни мач свом народу.

Књига нас учи како љубав, вера и истинско пријатељство могу да победе зло.

Милутин Пушица IV5

„Цепне приче“, Игор Коларов

Читајући књигу „Цепне приче“ мисли су ми често лутале и нисам био сигуран да ли је то моја машта или стварност.

Писац овог књижевног дела наметнуо је својој публици више прича, које су недовршене, али за нас читаоце занимљиве и шалјиве. У њима главни ликови су подједнако и деца и животиње. Мени омиљена је девојчица Исидора, која је свемоћна попут моје маме, као и неки тамо Бетмен, који ме подсећа на самог себе, из периода када сам, како би то моја бака рекла „био мало неваљало дете“.

У свакој причи сам се поистоветио са главним јунаком, доживео сам је у реалном времену, попут гледања филма „4D“ формата у биоскопима. Тако сам пловио морима и летео попут птице ластавице, играјући се са малим пуфнастим створењем, а у ствари радило се о обичној дечијој зеленој лопти. У једној од прича био сам и зец који покушава да савлада француски језик, који је и мени морам признати неразумљив, можда из разлога јер у школи на ваннаставним активностима учим руски.

Књига је веома поучна и ниједног тренутка ми није била досадна, јер сам заједно са писцем могао поједине приче да довршим на свој начин. Ко је прочита, биће му много јасније зашто може да се каже „плаче као Јулија“ или „лаже као Густав“.

Милутин Пушица IV5

2024.

